

Vesa Koiviston saarna adventtina 2.12.2007 Järvenpään kirkossa
Mark. 11: 1-10

Adventtina elämme odotuksen aikaa, mikä näkyy selkeimmin lasten joulun odotuksessa. Adventtikalenteri kertoo joulun lähestymisestä, samoin myös adventtikynttelikkö. Tänään saamme sytyttää adventtikynttelikön ensimmäisen kynttilän ja teemme sen samalla kun laulamme ensimmäisen säkeistön virrestä 13: Nyt sytytämme kynttilän.

Lasten joulunodotuksesta voi aikuinen ottaa mallia. Aikuisena ei välttämättä osaa enää oikein odottaa mitään erityistä. Enemmän huomio saattaa kiinnittyä menneeseen ja vanhoihin hyviin aikoihin. Aika tuntuu kuluvan niin nopeasti, että hyvä kun mukaan ehtii ja ei ainakaan ehdi odottamaan mitään. Aika kulkee väijäämättä eteenpäin ja sen nopean etenemisen haluaisi välillä pysäyttää. Kalenterin kääntyvät lehdet ovat riipaiseva muistutus siitä, että kaikki on katoavaa.

Lasten joulunodotuksen innosta voi ottaa mallia hieman toisenlaiseen odottamiseen. Adventti ei ole vain joulun ja Jeesuslapsen syntymän odotuksen aikaa. Adventti muistuttaa siitä, miten

Jeesus on antanut ajan kulumiselle aivan uuden sisällön.

Tulevaisuudessa on odotettavissa jotain todella jännittävää, iloista, parempaa ja täydellistä. Haaveet ja unelmat saavat ajan kuluessa ja iän karttuessa vain vahvistua ja syventyä. Katseen ei tarvitse olla menneessä, vaan jo nyt saa iloita siitä, että kerran kaikki on täydellistä. Ei ole enää mitään pahaa, sairauksia, kärsimyksiä, hylkäämistä eikä jäähyväisiä.

Jokaisen sekunnin ja jokaisen sydämenlyönnin jälkeen nimittäin Jeesus on yhä lähempänä. Hänen paluunsa on aina vain lähempänä. Yhä lähempänä on hetki, jolloin ” *hän pyyhkii heidän silmistään joka ainoan kyyneleen. Kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, valitusta eikä vaivaa*” Ilm. 21:4

Aika kulkee kohti täyttymystä. Hyvää kannattaa odottaa, sanoo jo sanontakin. Kristittynä voi olla mieleltään aina lapsi ja nuori ja mitä pidempään elää sen enemmän.

Tänään olemme saaneet aloittaa jälleen uuden kirkkovuoden. Kirkkovuodet ovat kuin spiraali Kristuksen ympärillä. Saamme katsella Kristusta eri puolilta. Joka sunnuntai hän kohtaa minut, vahvistaa uskoani ja opettaa lisää siitä, kuka hän on ja kuka minä

olen ja minne olen matkalla. Samalla uusi kirkkovuosi vie meidät spiraalin tavoin aina lähemmäs Kristusta, lähemmäs hänen paluutaan. Silloin Jeesus ei tule enää pienenä joulunlapsena eikä aasilla ratsastavana nöyränä ja hiljaisena Messiaana, vaan maailmankaikkeuden kuninkaana ja hallitsijana. Adventtina meiltä kysytään, olenko valmis vastaanottamaan hänet maailmankaikkeuden kuninkaana?

Adventtiaikaan sisältää myös hyvin historiallista odotusta.

Vanhassa Testamentissa odotettiin palavasti Messiasta.

Syntiinlankeemuksesta lähtien ihmiskunta on odottanut pelastajaa ja pelastusta. Ihmisellä on ollut aina tunne siitä, että kaikki ei ole niinkuin pitäisi, jotakin hänessä ja koko maailmassa on mennyt rikki ja paratiisi on menetetty. Ihminen on aina pyrkinyt löytämään jollakin tavoin sisäisen rauhan ja onnellisuuden. Monissa uskonnoissa ja elämäkatsomuksissa on yritetty ja yritetään saavuttaa sisäinen rauha ja pelastus jollakin tietyllä metodilla ja elämäntavalla, huolella määritellyillä tavoilla. Tässä on se iso ero kristinuskon ja muiden uskontojen välillä. Muissa uskonnoissa ihminen yrittää epätoivoisesti lähestyä Jumalaa. Kristinuskossa Jumala itse lähestyy ja kohtaa ihmisen.

Kun Jumala lähestyy maailmaa ja ihmistä, kyseessä on aivan erilainen vierailu kuin televisiosta nähtävissä valtiovierailuissa. Kun valtionpäämies tulee vierailulle, poliisi on varmistanut paikat pommien ja sala-ampujien varalta, poikkikadut suljettu. Poliiseja ja vartijoita on kaikkialla. Toista oli kun Jumalan poika tulee. Hän tuli suojaamattomana aasin selässä. Samoin Jumala kohtaa meidät tänään. Hän tulee suojautumattomana ennakkoluuloiltamme, väärinkäsityksiltämme ja epäuskolta. Hän tulee yhä uudelleen.

Vanhan testamentin profetioiden messiasodotus toteutui Jeesuksessa. Jeesus toi pelastuksen, hän oli se kauan ja hartaasti odotettu Messias. Kansa, joka hurrasi ja lauloi Hoosiannaa katujen varsilla, uskoi tässä olevan kauan odotettu Messias, profetioiden täyttymys. Mutta he eivät arvanneet, miten tämä Messias "kruunattaisiin" piikkikruunulla ristinpuulla vajaan viikon sisällä.

Maailman Pelastaja on tullut ja kasteessa Hän on tullut myös minun Pelastajaksi. Hänen läsnäolonsa kastetussa on kuin viljanjyvän läsnäoloa. Se itää, versoo ja kasvaa, ja lopulta kantaa hedelmää. Kun Jeesus saa yhä enemmän kasvaa meissä, voimme sanoa Paavalin tavoin: "*Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa*"

Jeesuksen läsnäolon kasvua meissä auttaisi vanha perinne pikkupaastosta adventtiaikana. Olisiko adventtiaikana mahdollista hiljentyä, viettää ensin aikaa kuvainnollisesti "erämaassa", jotta sitten juhlakin tuntuisi juhlalta? Tämä voi kyllä olla nyky-yhteiskunnassa käytännössä mahdotonta. Joulua juhlietaan niin moneen kertaan ennen varsinaista joulua ja paastosta ei ole tietoaakaan. Samoin valmistelut voivat täyttää kaiken vapaan ajan. Mutta ehkä voi sitten ajatella niin päin, että jouluaaton jälkeen on hiljaisuuden ja rauhoittumisen aika, ennen kuin alkaa alennusmyynnit.

Tänä päivänä Jeesus tulee luoksemme edelleen ensimmäisen adventin tavoin nöyränä ja hiljaisena, aasilla ratsastavana vaatimattomana kuninkaana. Hän haluaa kohdata meidät, antaa syntimme anteeksi ja ottaa meidät myös käyttöönsä.

Monesti ajattelemme että me tarvitsemme Jumalaa ja Jeesusta. Se on aivan totta, mutta myös Jeesus tarvitsee meitä. Siitä evankeliumitekstin aasi on hyvä esimerkki.

Aasilla oli keskeinen osa ensimmäisen adventin tapahtumissa, vaikkei aasi ulkoisesti ole kovin erikoinen eläin eikä kovin hyvässä

maineessa viisauden suhteen. Oikeasti aasi on kyllä viisas ja luotettava.

Evankeliumitekstissä Jeesus kehotti opetuslapsia hakemaan aasin, joka on kiinni sidottuna. Mekin olemme enemmän tai vähemmän kiinnisidottuja eri asioihin; omiin suunnitelmiin, odotuksiin tai toisten vaatimuksiin ja odotuksiin. Meitä voivat sitoa vanhat muistot, vääryydet ja katkeruudet. Jeesuksen ohje seuraajilleen on sama kuin aasia hakeneille opetuslapsille: ”*Vapauttakaa se ja tuokaa minun luokseni.*” Jeesus haluaa vapauttaa meidät siteistä ja ottaa meidät luoksensa. Jeesus tarvitsee jokaista meitä aasinaan. Siksi voisikin jumalanpalveluksen alussa sanoa, että rakkaat aasit, olette oikein tervetulleita tänne messuun! On hieno tehtävä olla Jeesuksen aasi!

Mihin Jeesus tarvitsee meitä aaseina? Jeesus tarvitsee meitä samaan kuin aasia evankeliumissa; kantamaan häntä. Aasina, joka on viemässä häntä, hänen rakkauttaan ja anteeksiantoaan toisille ihmisille. Pääsemme silloin ehkä yhtä ihmeellisiin ja mielenkiintoisiin tapahtumiin kuin tuo Jeesuksen aasi. Liitymme todella pitkään Jeesuksen aasien ketjuun, jotka ovat kantaneet häntä läpi vuosisatojen ihmiseltä ihmiselle, kylästä kylään, kaupungista kaupunkiin, maasta maahan ja maanosasta maanosaan.

Kun Jeesus haluaa käyttää meitä aasinaan, kyseessä ei ole vain sellainen ratsastus, jota lapsille monesti tarjotaan: parin minuutin ja parinkymmenen metrin heppa-ajelu. Jeesus haluaa käyttää meitä pitkäjänteisesti ihmeellisillä ja erikoisilla teillä. Jeesuksen aasi sai kuljettaa häntä kappaleen matkaa kohti ihmeellisiä tapahtumia, joissa paljastuisi maailmankaikkeuden suurin voima: Jumalan kärsivä ja uhrautuva rakkaus. Voi olla, että Jeesuksen aasina tie vie aivan toisenlaisia teitä kuin itse on odottanut.

Monesti aasina olemme kuitenkin itsepäisiä ja vikuroivia, niin kuin aasi kyllä osaa ollakin. Sellainen, joka ei haluaisi kenenkään sitä ohjaavan ja ratsastavan. Jeesus ei kuitenkaan ohjaa väkisin eikä pakota mihinkään. Hän tulee hiljaisesti ja nöyrästi luoksemme ja kysyy saisiko ottaa meidät käyttöönsä.

Ehtoollisessa Jeesus tulee luoksemme yhä uudestaan.

Ilmestyskirjassa hän sanoo: *»Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen hänen luokseen, ja me aterioimme yhdessä, minä ja hän»*. Tänään me voimme aterioida hänen kanssaan, näin hän haluaa osoittaa meille ystävyttä ja rakkautta. Ateriointi oli tuohon aikaan Lähi-idässä suuren

ystävyyden osoitus. Sitä Jeesus haluaa meillekin osoittaa kutsuessaan meidät ehtoolliselle. Ehtoolliselta Jeesus haluaa lähettää meidät kantamaan häntä eteenpäin.